

ЦЮПКО Вячеслав Андрійович
Позивний “Сахарок”
(18.08.1990-15.08.2023)

Народився 18 серпня 1990 року у м. Тернівка Дніпропетровської області. Навчався у загальноосвітній школі №6 з першого по шостий клас, з сьомого по одинадцятий - школі №4. Потім із відзнакою закінчив Тернівський гірничий професійний ліцей.

Вячеслав почав трудовий шлях на шахті «Тернівська». Працював електрослюсарем підземним дільниці автоматики та зв'язку. Добросовісний та старанний, молодий хлопець швидко знайшов спільну мову з колегами. Тому незмінно трудився на дільниці автоматики та зв'язку більше 15 років. За цей час виріс професійно, став досвідченим електрослюсарем. Заочно здобув середню спеціальну освіту у Криворізькому технікумі та вищу гірничу у Дніпрі.

За прикладом батька – вправного водія - Вячеслав захопився автомобілями. Тож залюбки проводив вільний час за кермом власної автівки чи за ремонтом у гаражі.

А ще любив рибалити, ходити по гриби. Був гарним кухарем. Так сталося, що підлітком він травмував кістку п'яти і майже рік провів у гіпсі на домашньому навчанні. За цей час навчився чудово готувати, завжди умів порадувати рідних чимось смачним.

Обожнював свою донечку Діану, яка для нього була цілим Всесвітом. Гарний батько та син, а ще – патріот своєї країни. Він не залишився байдужим, коли в Україну прийшла біда.

Став до лав захисників 1 березня 2022 року.

Звання: солдат.

Посада: водій кулеметного відділення взводу вогневої підтримки роти вогневої підтримки 103-го окремого батальйону.

Підрозділ: З перших днів повномасштабного вторгнення російських окупантів Вячеслав разом із батьком та молодшим братом зрозуміли, що мають боронити свою країну та вирішили доєднатися до війська. Вячеслав потратив до підрозділу місцевої територіальної оборони. Став у нагоді його талант водія. Спочатку служив на Павлоградщині. Згодом підрозділ спрямували на Донеччину у Волноваський район. Кілька місяців захисник разом із побратимами тримав оборону на цій ділянці фронту. Потім була ротація та навчання. Після чого воїнів направили на Запорізький напрям, де їх очікували ще тяжчі випробування .

Мужній та сміливий воїн не надто ділився подробицями фронтового життя з близькими.

Але його враз посивіле волосся та чорні, потріскані від постійного риття окопів руки говорили красномовніше за будь-які слова. Було дуже важко. «Тут смерть ходить за нами назирці», - якось сказав Дмитро, бойовий товариш Вячеслава. На жаль, ці передчуття справдилися – воїни отримали смертельні поранення в одному бою.

Хоробрим відчайдухом та добряком, гідною людиною, яка завжди поряд у тяжку хвилину – саме таким пам'ятатимуть Вячеслава побратими, рідні та усі, хто його знав.

Загинув 15 серпня 2023 року у шпиталі в м. Запоріжжя від тяжких поранень, які отримав на полі бою поблизу с. Широке Запорізької області 10 серпня 2023 року. Тоді ворожий артобстріл забрав життя 10 українських воїнів.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Грамотою військової частини А7235 «За вагомий внесок в захист територіальної цілісності держави, високий професіоналізм при виконанні службових обов'язків та бойових завдань».
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Вячеслава залишилися донька, батьки та брат.